

V dálce hřmí

Pavel Bobek

Je půl čtvrté ráno, prázdné ulice
město je jak říše duchů v bledém svitu měsíce.
Jedno auto spěchá z osvětlených hlavních tříd,
on se vrací od někud, kde vůbec neměl být.
A v dálce hřmí a v dálce hřmí.

Ona chodí bytem bez cíle tam a sem,
k telefonu sedá a hned se dívá z okna ven
Pořád ještě nevěří, pořád čeká na zázrak
možná déšť ho zdržel, chce být klidná, neví jak.
A v dálce hřmí a v dálce hřmí.

R: Někde v dálce hřmí, blesk se mihne tmou
vítr mrazivý, vane najednou.
Nic tu bouřku zlou nezastaví,
spouští se déšť a v dálce hřmí.

Konečně ho spatří, ten blížící se bod.
Je šťastná, že je živ a zdrav a běží ho obejmout.
A potom náhle ucítí ten parfém neznámí,
otevře oči dokořán a on ví, že ona ví.
A v dálce hřmí a v dálce hřmí.

R: